

Een pastoor, een kapelaan en een dominee lopen samen langs een rivier.
Ze willen naar de overkant maar in de verste verte is geen brug te bekennen.
Moe geworden van het lopen rusten ze even uit in het gras.
Dan neemt de pastoor een besluit.
Hij staat op, vouwt zijn handen en loopt vervolgens over het water naar de overkant.
Even later staat ook de kapelaan op, bidt en ook hij loopt over het water naar de overkant.
De dominee is vol verbazing, maar vindt dat hij niet achter mag blijven.
Ook hij staat op, bidt en stapt op het water, waar hij met een luide plons in valt.
De pastoor hoofdschuddend tegen de kapelaan: het is een beste man, hij heeft een groot geloof, maar hij weet nog niet waar de paaltjes staan.

De pastoor is vroom, maar tegelijkertijd ook nuchter. Hij weet dat geloven betekent dat je je ogen mag sluiten om te bidden. Maar dat geloven ook is: je ogen goed openhouden om met je onzekerheden en je houvast je weg te zoeken en te vinden door alles heen.
De pastoor zal wel weten dat ook al heb je een groot geloof je hier op aarde gebonden bent aan de wetten van zwaartekracht en waterkracht.
Voor de pastoor is geloven wat anders dan wat de schrijver Goethe zei, toen hij het verhaal van Petrus op de zee had gehoord:
Met frisse energie en met vurig geloof kun je alles overwinnen, zelfs het zwaarste, maar ga je twifelen, dan ben je verloren.
In Leeuwarden was een man bekeerd. In een opwekkingsbijeenkomst hadden ze gezegd: Als je gelooft is alles mogelijk. Dan kun je bergen verzetten. Toen hij het verhaal van Petrus en Jezus had gehoord, wist hij: ik heb geen twijfel, ik geloof zo vurig, ik kan lopen op water!
Hij liet een advertentie in de krant zetten: maandag laat ik zien hoe groot mijn geloof is.
Dan zal ik over de Potmarge lopen. Tegenwoordig is die stadsgracht gereinigd.
Toen zeker nog niet.
Zijn stadsgenoten moesten om hem lachen. *Hij is niet goed bij zijn hoofd*, zeiden ze.
Maar op maandag stonden ze toch bij de Potmarge om te kijken wat er zou gebeuren.
De bekeerling aan de kant bad hardop en zette zijn voet op het water.....
U raadt het al. Hij onderging hetzelfde lot als de dominee.

Als een kerkganger aan Eugen Drewermann, de katholieke theoloog en psychotherapeut, vraagt: gelooft U in de wonderen van Jezus, geeft hij twee antwoorden.
Ja, daar geloof ik in. Ik geloof dat verhaal waarin Jezus over de zee gaat.
Maar meteen daarna vertelt hij over april 1945.
In de Oostzee zijn 12000 mensen sloop gegaan. Samengeperst zitten ze aan boord van de Wilhelm Gustloff. Dan komen onverwacht Russische torpedo's die het schip in de grond boren.
Allen vergaan.
Wat moeten we hierbij denken en geloven, vraagt Drewermann.
Is het niet een dwaas christendom dat meent dat God, als Hij het wil ons dit soort dood kan besparen. Of dat wij, als wij maar krachtig genoeg geloven, over water kunnen lopen, ongeacht vijandelijke torpedo's?

Ik vraag me bij elk Bijbelverhaal af: kan ik dit vertellen op de puinhopen van Beiroet.
Kan ik dit vertellen aan nabestaanden. Helpt dit verhaal je als je bang bent geworden door alle stormen van het leven. Als je wanhopig denkt: nu ga ik ten onder.
Heeft dit verhaal jou dan iets te zeggen?

Ik antwoord met Eugen Drewermann: ja ook dan heeft dit verhaal ons alles te zeggen.

Dat is niet wat Goethe zegt: *twijfel niet, heb frisse energie en geloof vurig.*

Kom uit je ivoren denk ik dan. Ga eerst maar eens zitten naast iemand die wanhopig is.

Dit verhaal heeft alles te zeggen, maar niet dat jij of ik op H₂O zouden moeten kunnen lopen.

Dit verhaal heeft alles te zeggen, maar niet dat ons geloof zo sterk kan worden dat we

alleskunnens worden. Niet voor niets vertelt dit verhaal van de dubbelheid van Petrus die vol

vertrouwen uit de boot stapt maar daarna alles kwijt is en angstig roept: Red me, help me!

Dit verhaal heeft alles te zeggen maar niet dat wij ons leven of een kerk hoeven te bouwen op onze gelovigheid of op ons vertrouwen. Ook dat laat Petrus zien.

Ons geloof hoeft het fundament niet te zijn.

Dit verhaal heeft alles te zeggen.

Maar wat dan?

Mattheus noemt het water van het meer waarop Jezus wandelt *de zee*.

Voor ons is een zee Noordzee, Oostzee, Middellandse zee. Grote hoeveelheden water.

In de bijbel is de zee meer dan dat.

Daar is de zee een aanduiding voor de puinhopen van Beiroet, voor onze tranen om een geliefde, voor leven zonder uitzicht, voor onze angsten, voor de dood .

Jezus die over de zee gaat, zegt: er is vertrouwen dat ons verdriet, dat alle schade van het leven, dat zelfs de dood te boven gaat.

Jezus laat op die woedende golven bijna lichtvoetig zien wat opstanding is.

Hij maakt een ommetje op de zee, hij wandelt daar rond, schrijft Mattheus.

Alsof die zee helemaal niets meer voorstelt.

Zo laat hij zien wat Petrus, wat ik soms wel en soms ook helemaal niet kunnen ervaren.

Vertrouwen dat ik niet bezit, maar mag ontvangen.

Vertrouwen in wat sterker is dan de dood.

Het evangelie draait om wat Jezus laat zien: de belofte: hier is mijn hand, ook als alles je uit handen is gevallen. Ook als jij het leven moet loslaten.

Geloof u in de wonderen van Jezus?

Ik wil best geloven in waar mijn verstand niet bij kan. Ik wil best geloven dat iemand 2000 jaar geleden of vandaag zelfs over de Potmarge zou kunnen lopen.

Tegelijkertijd denk ik: gaat het om zo'n een kunststukje.

Helpt dat me verder. Welnee, natuurlijk niet.

Ik mag met de pastoor dergelijk geloof met humor relativieren.

Omdat het in feite *bij- geloof* is..

We hebben geloven soms versmald tot geloven dat iets echt gebeurd is.

Wij hebben geloven soms versmald tot woorden en belijdenissen die je moet beamen.

We hebben geloven soms versmald tot iets van het hoofd, tot iets verstandelijks.

In de Bijbel is geloven vooral iets van het hart.

Het is daar allereerst vertrouwen, terwijl het niet te geloven is.

Het grote wonder dat Jezus laat zien is dit: wij hoeven niet te bouwen op de rots van ons eigen geloof. Zelfs als jij denkt te vergaan mag je je toevertrouwen aan de stem die zegt: Hier is mijn hand.

Ik ben er

Amen